

Конгрес Українських Націоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

5 - 11 квітня 2005 року № 13 (73)

Збройні сили – запорука незалежності, суверенітету і територіальної цілісності України, гарант безпеки держави. Так має бути. Але так, на жаль, не є.

Після 1991 р. Україна успадкувала ядерну зброю, величезне (1,5 млн.) угруповання військ і огрядних радянських генералів. Поставало запитання: що робити з цією армадою? Кравчук і Кучма пішли найгіршим шляхом: вони просто назвали цей уламок радянської армії українським військом. Хоча українського у тому було мало: починаючи від мовного режиму і закінчуючи воєнною доктриною.

Дух радянщини ще й дотепер панує в штабах ЗС України та в Міністерстві оборони. Поза всяким сумнівом, будь-яка держава повинна час від часу модернізувати свою армію, реагуючи на вимоги часу, на зміни в світовій та регіональній політиці. Але тут дуже важливо чітко визначитися - навіщо, задля чого здійснюється військова реформа, що тут є визначальним, а що - другорядним.

Нині наші керівники, нібито представники вже української влади (але позбавлені геополітичної мудрості й почуття небезпеки), вирішили, що реформа ЗС – це можливість заощадити кошти, а не підсилити потугу армії і флоту. Якщо заощаджувати кошти, тоді краще взагалі розпустити військо, бо армія коштує дорого. Є такі країни в світі, яким армія не дуже й потрібна, наприклад, Ісландія, - вона розташована далеко на півночі, поблизу Арктики, там, де білі ведмеді, тому на її територію ніхто не зазіхає. А Україна живе на геополітичному перехресті.

Збройні сили існують для того, щоб у відповідальний момент надійно захистити державу. Економити на безпеці країни – це самогубство. Нинішня відносно спокійна ситуація в нашому геополітичному регіоні не дає гарантій спокою в майбутньому. І хоч пані Юлія Тимошенко каже, що не бачить воєнних загроз для України, але два дзвінки вже були: Тузла і провокація поблизу Феодосії.

Нинішні керівники держави і Міністерства оборони поквапливо скорочують наше військо - в поточному році на 40 тисяч військовослужбовців, це п'ять дивізій. Можна подумати, що Україна вже перебуває під ядерною парасолькою НАТО, і цей блок зобов'язався захищати нашу країну під час збройної агресії проти неї. Чому ж така лихоманка, така колотнеча з одностороннім роззброєнням України, що межує з країнами, які і не думають роззброюватися? Коли ми відмовилися від ядерної зброї, великі ядерні держави обіцяли бути гарантами нашої незалежності та територіальної цілісності. Але коли почалася криза навколо Тузли, то ніхто - ні США, ні Британія, ні Франція, ні Китай не зробили й кроку, щоб підтримати Україну. У час, коли міністр оборони Гриценко планує довести чисельність ЗС України до 100 тисяч військовослужбовців, Росія не планує скоротити 1 млн. 200 тис. військовиків, маючи при тому потужний, такий самий, як у США, ядерний потенціал і надлишкову військову промисловість. Південний сусід України Туреччина, навіть перебуваючи під захистом НАТО, також не скорочує свою армію, яка нараховує 600 тис. військовослужбовців. Цих фактів наша влада бачити не хоче. Чому? А 100 тисяч, з яких лише тисяч 75 будуть військовими, не зможуть захистити Україну, бо то вже буде не армія для захисту від іноземної збройної агресії, а поліцейські сили для дотримання порядку і гарантування внутрішньої безпеки. Раніше ми лаяли Кучму і Януковича за дії, що шкодили Україні, а тепер кого лаяти? Невже ті, кому ми на Майдані віддали владу, хочуть доскорочуватися до катастрофи, повторити січень 1918 року, коли не було кому захищати Київ, крім жменьки учнів та студентів? Хочемо нових Крут?

Мирослав Плай

ПРОЩАВАЙ ЗБРОЄ!

Знищення Збройних сил України триває. Тепер уже під керівництвом нового міністра оборони України А.Гриценка. Сама поява цього неголеного типа в міністерстві стала невдячним плювком нової влади в обличчя тієї частини офіцерського корпусу і генералітету, яка серцем сприйняла народну революцію і взяла в ній участь з надією, що врешті припиниться обвальна ліквідація оборонного потенціалу України, започаткована Л.Кравчуком і доведена до апогею Л.Кучмою.

На жаль, справа Кравчука-Кучми жива. З подачі Гриценка Верховна Рада України підтримала чергове скорочення ЗС України ще на 40 тис., а також зменшення терміну строкової служби з 18 до 12 місяців.

Можна припустити, і небезпідставно, що Гриценко - дилетант, а в сесійній залі сидять ще більші дилетанти з воєнної справи, тому й ухвалено такі рішення. Проте аналіз діяльності вищого керівництва України в оборонній сфері з 1991 до 2005 р. свідчить не про дилетантство, а про державну зраду. Інакше не назвеш цілеспрямоване й планомірне знищення ним ЗС України. Врешті, про скорочення бойового та чисельного складу ЗС України судіть самі.

Найменування	1992р.	2000р.	1.01.2004р.	Різниця
Особовий склад				
Всього	900000	400000	355000	-545000
У тому числі: військовослужбовці	720000	310000	265500	-454500
Цивільний персонал	180000	90000	89000	-90000
Основні види озброєння				
Танки	6500	4000	1790	-4710
ББМ	7000	5000	2270	-4730
Гармати і міномети калібру більше 100мм	7200	4000	2960	-5120
Бойові літаки	1500	680	270	-1230

У Військово-морських силах ситуація взагалі критична. На плаву залишається лише один корабель „Славутич", і той - не бойовий.

У 2000 – 2004 рр. скорочення ЗС України відбувалося переважно за рахунок бойових частин та частин бойового забезпечення без переоснащення вцілілих новітніми зразками озброєння і воєнної техніки. Це призвело до суттєвого зниження бойового потенціалу ЗС України. Він буде ще нижчим, адже Гриценко запевняє, що "ми не зможемо зробити ривок у відновленні систем озброєнь".

Протягом 2005 року чисельність ЗС України буде зменшено ще на 40 тис. осіб. Оскільки у війську скорочувати вже нічого, під ніж пускають вищі військові навчальні заклади, зокрема Національну академію оборони України, яка випускала 90% фахівців оперативно-стратегічного й оперативно-тактичного рівнів підготовки.

Паралельно ліквідовується система підготовки військових резервів. Для цього скорочено термін строкової служби з 18 місяців до 12. Хоч відомо, що призивати треба на два роки. Перший рік новобранець звикає до дисципліни, військових порядків, міцніє фізично, вивчає воєнну справу. Другий рік він реально служить народу і державі. За цей час готується до служби наступний призов. Працює своєрідний безперервний конвеєр. Точніше, працював.

З 1 січня 2010 року планується скасувати призов на строкову військову службу. Мовляв, у нас буде невелика, мобільна, наймана армія. Але така армія не придатна для оборони території України, хіба для поліційних операцій за її межами в складі коаліційних сил. Може вона бути використана й проти громадян власної країни для захисту правлячого класу від народного гніву.

Аналіз служби контрактників свідчить, що вони порушують дисципліну, ламають дорогу техніку і не здатні виконувати бойові завдання тією ж мірою, що й солдати строкової служби. Справа не в хибах способу комплектування, а в бандитській суспільній моделі, яку в нас побудовано.

Який вихід з цього? Ліквідувати принаймні 22 з 25 видів відстрочки. Натомість нам пропонують ліквідувати призов взагалі. І Гриценко, як перед ним Марчук, виконує це побажання чужинецьких радників. Комуністи у Верховній Раді теж "за" - згідно з гаслом "чим гірше - тим краще". Реформують, бачте, Збройні сили України. Це як ви приходите до зубного лікаря і кажете: "Лікарю, болить зуб, допоможіть!" А той відказує: "Щоб вас не болів зуб, давайте я вам голову відріжу!" На побутовому рівні - це абсурд. А на державному – злочин. Зупинити злочинні діяння - наш із вами громадянський обов'язок.

Дмитро Грицай

ХІБА РЕВУТЬ ВОЛИ, ЯК ЯСЛА ПОВНІ?

Сьогодні нас задавили тому, що кожен сидить біля свого пустого холодильника і мовчить. Давайте не мовчати!

стор. 2

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ

Погляд із гумором на політичні події в Україні нашого дописувача Гриня Волохатого.

стор. 3

КРИВАВИЙ ГЕНОЦИД

"...Позаду "чорносорочечників"-селян стояли кулеметники, загородзагони зі „Смерша" - вгодовані солдати НКВС..."

стор. 4

Юрій Краснощок

ЛІДЕРА ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!

Продовження документального детективу про вбивства українських лідерів. У цьому номері - про С. Бандеру.

стор. 7

Слава Стецько: "...ХАЙ ЗАБУДЕТЬСЯ МОЄ ІМ'Я, АЛЕ ХАЙ ЖИВЕ ВІЧНО УКРАЇНА"

стор. 8

ВАЖЛИВО

Святий Отець повернувся в Батьківський Дім
У суботу помер Папа Римський Іван Павло Другий. Йому було 84 роки. Він очолював Католицьку Церкву протягом 26 років.

Архієпископ Леонардо Сандрі сказав людям на площі Святого Петра в Римі: «Наш Святий Отець повернувся в Батьківський Дім».

Папа зіграв одну з ключових ролей в поваленні комунізму у Східній Європі, за що ми пам'ятатимемо його в віках! І ще ми завжди пам'ятатимемо його звернення до українців: „Не бійтеся!" Вчора катафалк з тілом Кароля Войтили урочисто встановлено у вівтарній частині собору Святого Петра. Три дні й три ночі віруючі (до 2 млн. людей) прощатимуться з понтифіком. До Риму прибудуть близько двохсот глав іноземних держав. Учора у Ватикані відбулося перше засідання колегії кардиналів, на якому призначено дату похорон Івана Павла Другого – 8 квітня, а також вирішено питання про місце його захоронення – в підземній крипті собору Святого Петра.

Віктор Ющенко направив у Ватикан листа зі співчуттям.

Візит Віктора Ющенка до США
Вчора до США прибув Президент України з 5-денним робочим візитом. Джорджс Буш прийняв українського лідера в Білому Домі. Під час зустрічі Президенти підписали політичну декларацію про стратегічне співробітництво між Україною та США. Віктор Ющенко також проведе зустрічі з керівництвом американської адміністрації, виступить на засіданні сенату і палати представників конгресу США, перед представниками ділових кіл української діаспори.

Законопроект Олексія Івченка про ОУН-УПА
У Верховній Раді України зареєстровано законопроект "Про відновлення історичної справедливості щодо діяльності Організації Українських Націоналістів та Української Повстанської Армії". Його автор голова Конгресу Олексій Івченко. Законопроект передбачає визнання діяльності ОУН та УПА в період з 1939 р. до кінця 50-х рр. національно-визвольною боротьбою і, відповідно, державне визнання бійців УПА учасниками бойових дій.

Переговори з"Газпромом"
28 березня в Москві відбулася робоча зустріч голови правління НАК "Нафтогаз України" О. Івченка з головою правління ВАТ "Газпром" О. Міллером. "Газпром" запропонував сплачувати за транзит газу територією України коштами в повному обсязі. При цьому розміри тарифної ставки за транзит будуть підвищені до рівня європейських. Водночас ціна, за якою Україна купуватиме російський газ, також буде збільшена до європейського рівня. Зі свого боку українська сторона заявляє, що Росія має гарантувати продаж газу в обсязі, який Україна отримує зараз як плату за транзит.

"Нафтогаз України" домовляється з Туркменистаном
30 березня під час зустрічі голови правління НАК "Нафтогаз України" О. Івченка з делегацією „Туркменнафтогазу" українська сторона висловила зацікавленість у збільшенні обсягу інвестиційного газу, який наша країна отримує як плату за роботи, що виконуються українськими компаніями на території Туркменистану.

Реверс повинен бути ефективний
Під час зустрічі голови правління НАК "Нафтогаз України" О. Івченка з міністром промисловості та енергетики Росії В. Христенком було зазначено, що наразі російською стороною не виконуються зобов'язання щодо прокачки нафтопроводом нафти в обсязі, передбаченому угодою про реверс. В.Христенко обіцяв посприяти, щоб завантаження нафтопроводу в реверсному напрямку Броди-Одеса було збільшено.

Посівна запізнюється
Аграрії почали посівну кампанію пізніше ніж минулого року через проблеми із дизпаливом. Постачальники притримують його поставки в очікуванні підвищення цін. Крім того, на селі не вистачає мінеральних добрив. Підприємства, виробники добрив, не зробили запаси, а 944 т відправили на експорт.

Киргизстан запрошують до коаліції Україна-Грузія
Український та грузинський міністри закордонних справ прибули до Бішкеку за тиждень по штурмові адміністрації президента Акаєва. Київ і Тбілісі пропонують Бішкеку посередництво у врегулюванні внутрішнього конфлікту.

Литвин про майбутні вибори
На думку спікера, Верховна Рада не ухвалить рішення про збільшення прохідного бар'єра до парламенту для політичних партій.

Український музей у Нью-Йорку
Українська діаспора в США втілила одну з найсміливіших мрій – зібрала 9 млн. дол., щоб викупити земельну ділянку і збудувати нове сучасне приміщення музею. На це пішло понад 10 років. Музей відкрив свою роботу виставкою творів світової слави українського скульптора Олександра Архипенка.

Уряд створить інтервенційні фонди
Коли ціни необгрунтовано підвищуватимуться, Кабмін викидатиме на ринок продукти зі спеціальних фондів. Щоб дешево закупити продовольство на основі тендерів, уряд хоче знизити ввізне мито на рибу до нуля, на м'ясо - до 10%. Таку ініціативу має затвердити парламент.

Українська аграрна виставка-ярмарок
У селі Чубинському під Києвом відкрилася перша постійнодіюча Українська аграрна виставка-ярмарок. На ній представлені кількасот підприємств з усіх областей України та з-за кордону. Крім виставкової діяльності, тут постійно буде проводитись навчання фермерів, фахівців сільського господарства.

"Гонгадзе проти України"
Європейський суд з прав людини прийняв до розгляду заяву Мирослави Гонгадзе, подану у вересні 2002 року. Вдова журналіста заявляє, що українська держава не захистила життя її чоловіка та не провела належного розслідування його смерті.

Україна має намір продати Іраку військову техніку
Під час виведення українських миротворців з Іраку частина їхньої техніки повернеться в Україну, однак інша частина буде продана Іраку.

Уряд дозволив реекспорт нафти
За умови дотримання затверджених вимог, сформованих на основі Митного кодексу та міжнародних договорів, заявив міністр економіки С. Терьохін.

Підтверджено факт незаконного продажу ракет
В. Ющенко одержав доповідь про те, що продаж відбувся через кількох підставних осіб. Ракети були доставлені в Іран і Китай за підробленим контрактом, у якому країною-одержувачем була зазначена Росія.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

Цей крилатий вислів українського класика віддзеркалює почуте та побачене на зборах членів трудового колективу та акціонерів ЗАТ „Коростенський фарфор", які відбулися 26 березня.

ХІБА РЕВУТЬ ВОЛИ, ЯК ЯСЛА ПОВНІ?

Почалося все з того, що наша газета в номері від 1 березня під заголовком „Нам погрожують звільненням" надрукувала колективний лист працівників заводу, від імені яких підписалася членкиня КУН Т.С. Муравицька. Невдовзі нас запросили в Коростень на збори працівників підприємства, а після того редакція отримала повістку з Коростенського міжрайонного суду. ЗАТ „Коростенський фарфор" та його директор В.О. Драган, власник контрольного пакету акцій товариства, подали позов до газети та Т. Муравицької, в якому стверджують, що публікація містить неправдиві відомості, які псують репутацію підприємства, а також порочать честь та гідність директора. Позов вимагає спростувати поширені відомості й стягнути з Муравицької та редакції газети в солідарному порядку по 10 тис. грн. на користь заводу та В.О. Драгана в якості відшкодування моральних збитків.

Тож готуємося до суду. Офіційного. Громадський суд відбувся під час зборів, у яких взяли участь народний депутат України О.В. Бондарчук, місцева влада на чолі з міським головою В.В. Москаленком, представники правозахисних організацій міста та ЗМІ. Директор не з'явився, хоча його запрошували. Завод представляв головний інженер І.В. Гук, голова профспілки К.П. Лазаренко, ще кілька представників заводоуправління. На початок зборів у залі було близько 300 працівників та акціонерів підприємства, наприкінці - іще більше.

Людей найбільше турбувало дотримання норм трудового законодавства на підприємстві. Т. Муравицька стверджувала, що розмір заробітної плати працівникам визначається невідомо за якими критеріями. Спроба дізнатися про це закінчилася звільненням бригадира п. Тимошенко. На її місце прийшла інша людина, яка вже не ставить адміністрації таких запитань. У залі зачитувалася записка з запитанням „Чому розцінки на виготовлення продукції залишаються сталими з 1980 р., хоча ціни на неї у багато разів виросли?", на яке ніхто з заводоуправління не дав вичерпної відповіді. Працівники живописного цеху не розуміють, чому їх позбавили надбавок за шкідливість. „Ми працюємо з фарбами, які містять свинець, кобальт. Руки в багатьох до кісток повигнивали. Ми не маємо грошей, щоб купити ліки. Все познімали", - заявила одна з працівниць.

Найболючіше питання - це зупинки заводу. У 2004 р. підприємство не працювало майже півроку. За словами Т. Муравицької, щоб застрахувати себе від неприємностей, адміністрація роздавала заздалегідь віддруковані заяви з проханням надати відпустку за власний рахунок, в яких працівники були змушені ставити свої прізвища і підписи. А дату вступу цих заяв у дію визначала адміністрація. Т. Муравицька навела приклад, як у 2004 р. працівників формувального цеху відправили у вимушену відпустку, а заяви з невідомих причин не роздали (певне, забули). Тепер цим питанням займаються правоохоронні органи, а майстри п.Будішевська і п.Сироткіна просять працівників визнати чинними підписи під фіктивними заявами, яких люди не писали.

Працівниця тунельного цеху також підтвердила, що її відправили в профспілкову відпустку, а коли вона вийшла, виявилось, що це була відпуска за власний рахунок. Наводилися факти, коли людей, яким незабаром на пенсію, не допускали до роботи.

Людей турбує також оплата лікарняних. Про те, як не просто їх отримати, свідчить судова справа п.Ревчук, якій лише через рік виплатили належне.

Багато працівниць перебувають у декретних відпустках, декому із них уже прийшли листи-попередження про скорочення...

Збори висловили недовіру профспілковій організації підприємства, яка, на переконання багатьох, стала кишеньковою у директора, не захищає інтереси працівників. Сотні з них підлягають скороченню. Люди скаржились, що не знайомі з колективним договором, не знають своїх прав. Голова профкому пані Лазаренко так і не наважилась виступити...

Пробував захистити адміністрацію головний інженер. Говорив про об'єктивні труднощі, гострих питань уникав. Наводив цифри росту зарплати, посилався на закони про працю, якими передбачено скорочений одногодинний робочий день. Та людей це не заспокоїло, адже якщо вірити пану Гуку, то середня зарплата працівників за 2004 р. становила 452 грн., але це з урахуванням заводоуправління, а робітники отримують значно менше, ті ж, хто по п'ять місяців на скороченому часі, - взагалі мізер.

Директор підприємства пан Драган, який подав на нас до суду, безумовно має право високо цінувати свою честь та гідність, але варто було б і йому послухати, що думають про стиль і методи його керівництва працівники.

Збори засвідчили й відсутність у людей довіри до місцевих органів влади та контролюючих органів, неодноразові звернення до яких, за словами багатьох виступаючих, завершилися відписками. Підтвердженням цьому є звернення трудового колективу до регіональних об'єднань „Захист" та „Правозахист" з проханням надати правову підтримку у відстоюванні своїх прав. Думку міського голови про почуте на зборах цитую дослівно: „Якщо приклади, які сьогодні називалися, підтверджуються, це називається безпредєлом". Але мер був непереконливий, стверджуючи, що за законодавством він не має важелів впливу на завод.

На зборах утворено робочий комітет із захисту прав робітників ЗАТ „Коростенський фарфор", прийнято звернення до вищих керівників держави та народних депутатів України з проханням провести неупереджену перевірку фінансово-господарської діяльності заводу за останні роки, у тому числі дотримання трудового законодавства та оплати праці.

Наведені на зборах факти з історії приватизації заводу, порядку випуску та розподілу додаткових емісій акцій, недотримання прав акціонерів потребують грунтовної перевірки. Прийняте звернення також містить цей пункт. Звичайно, вивчення законності процедури приватизації – це питання прокуратури. А судова система має з'ясувати, чи були порушення під час приватизації.

Публікуючи попередній колективний лист та цю інформацію про збори, редакція дотримується принципу об'єктивності. Ми готові надати свої шпальти адміністрації підприємства. Так, завод має репутацію, а його власник - честь і гідність. Але честь і гідність має трудовий колектив - частина знедоленого українського народу, і він також

має право жити в добробуті і за законом. Захистити свої права йому допоможе Конгрес Українських Націоналістів, правозахисні організації. Готуються відповідні запити народних депутатів України.

Насамкінець наведу слова одного з виступаючих на зборах: „Сьогодні нас задавили тому, що кожен сидить біля свого порожнього холодильника... і мовчить". Давайте не мовчати! Несімо дух Помаранчевої революції до кожного міста і села в Україні, до кожного трудового колективу.

Богдан Захаряк

ГАРНІЗОН Б’Є ТРИВОГУ

Тривожна ситуація із забезпеченням житлом військовослужбовців склалася в Дніпропетровському гарнізоні. Свавілля, яке чинить керівництво гарнізону, перейшло межі здорового глузду, не кажучи вже про закони.

На цей час на обліку в гарнізонній черзі на отримання житла перебувають понад 850 військовослужбовців, частина з яких вже на пенсії, є інваліди.

Керівництво Дніпропетровського гарнізону, а саме 6 АК (в/ч А1314), в особі командувача - генерал-майора Борiскіна Ю.В., прокурора гарнізону підполковника юстиції Бухтіарова Г.В., начальника тилу - полковника Данельського О.А. нахабно й цинічно ігнорують законодавство щодо розподілу житла.

Наприкінці 2004 року на вулиці Білостоцького, 34 в Дніпропетровську був побудований десятиповерховий будинок. Для товстосумів. На останньому поверсі купувати квартири ніхто не захотів, і їх запропонували військовим - за ціною 1 554 632 грн. за 5 квартир.

Ці квартири керівництво Дніпропетровського гарнізону розподілило поміж собою. Це все при тому, що кожен із них має не менше ніж по одній квартирі за попередніми місцями служби. Крім того, згідно з чинним законодавством, вони не мають права навіть перебувати в черзі на житло, бо не зареєстровані в м. Дніпропетровськ. Така ж ситуація і з іншими претендентами на ці квартири. Документи, які подаються для отримання житла, не відповідають діючим законам.

На зазначену вище суму можна забезпечити житлом не менше 20 сімей військовослужбовців. Тим більше, що така можливість є, голова правління ЗАТ «Укртрансенерго» Б. Автенюк гарантує обмін цих квартир на 1, 2, 3-кімнатні загальною площею 50-100 кв.м. кожна. Але чи потрібно це такому керівництву? Адже Борiскін заявив, що хіба він може віддати такі квартири бидлоті - себто багатодітним майорам, хворим дітям прапорщика або великій сім’ї звільненого полковника...

4 березня 2005 року відбулось чергове засідання житлової комісії гарнізону, на якому голова комісії полковник Данельський оголосив, що начальник гарнізону своїм рішенням забрав 14 квартир для переведення їх в ранг службових і ще 3 віддав людям, які взагалі не мають права на отримання житла. А на чергу в 850 чоловік залишилось лише дві. Данельський, як кажуть, гвалтував членів житлової комісії. Із 11 її членів лише троє-четверо чинили цьому спротив, але сили виявились нерівними. Погрози, підкуп – все йшло в дію.

А за два роки до цього таким же чином у людей забрав 17 квартир генерал Баталюк. Ще багато чого діється з житлом у Дніпропетровському гарнізоні, але все під грифом „цілком таємно”...

Віктор Таратушка,
заступник голови житлової комісії гарнізону, член СОУ

ДОПОМОЖЕМО ЯНУКОВИЧУ

ПЕРЕБРАТИСЯ НА ІСТОРИЧНУ БАТЬКІВЩИНУ

В одному з останніх інтерв’ю колишній прем’єр і колишній кандидат у президенти В. Янукович заявив, що якщо на парламентських виборах 2006 року його «Партія регіонів» зазнає поразки, то він остаточно розчарується в українцях і, напевно, поїде на постійне проживання за кордон, найвірогідніше - до Росії.

Справді, навіщо жити в країні, яку не любиш, це шкідливо для здоров’я... А може, краще Януковичу поїхати до бацьки Лукашенка, адже донецький діяч крім російської має ще й білоруську гілку свого ровододу? Образився екс-прем’єр на український народ, який не зрозумів його велетенських планів на кшталт нового приєднання України до Московії. Навпаки, український народ ці задуми Януковича дуже добре зрозумів, тому й провалив його на виборах.

Не зважаючи на це, попередня влада готується наполегливо до реваншу. Насамперед, змінюється потужна система зомбування українців. На донецьких олігархів працює телеканал „Україна” Ріната Ахметова. Причому цей регіональний телеканал веде мовлення майже на всю Україну мовою іноземної держави, поширюючи її ж таки ідеологію.

На донецького правника, бізнесмена і колишнього генерального прокурора Васильєва працює телеканал „Київська Русь”, що орієнтується на Московський патріархат і теж демонструє неволодіння державною мовою.

Найбільш вдалим телепроектом „донецьких” олігархів-опозиціонерів можна визнати телеканал „НТН”, що нещодавно з’явився в українському ефірі. Він здійснює мовлення українською, не дозволяє собі дурнуватих, брутальних пропагандистських схем, діє витончено і обережно. Обережність пояснюється тим, що треба поступово, але неухильно встановлювати інформаційний контроль над усіма регіонами України. У найближчих планах «НТН» - мовлення на 75 найбільших міст України. Але ця телекомпанія не завжди реалізує свої плани інформаційної експансії в межах закону. Нещодавно вони мали конфлікт з Генеральною Прокуратурою і Національною Радою з питань телебачення і радіомовлення через відсутність ліцензії. Але ж ясна річ, керівники «НТН» скрізь заявляють, що претензії правоохоронних органів до них – то «політична помста» нової влади.

Дещо обмежив свою ідеологічну агресію «Інтер», але нітрохи не змінився. Зачаївся до години «Х» - «1+1». Отже, антинародні, антидержавні сили мають п’ять телеканалів проти „5-го”, ТРК “Київ” та „УТ-1”, де, незважаючи на призначення на посаду гендиректора одного з лідерів Майдану Тараса Стецьківа, поки що нічого на краще не змінилося. Сподіваюсь, що Президент і Прем’єр мають якісь аналітичні центри, що відстежують цю небезпечну ситуацію.

А нам, українцям, варто на виборах 2006 року до Верховної Ради допомогти Януковичу повернутися на одну з його історичних батьківщин – Росію чи Білорусь. Для цього ми повинні його ще раз грунтовно розчарувати, разом з його „Партією регіонів”. Нехай зрозуміє, що наша нелюбов до нього – то назавжди.

Євген Степанюк

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ

Вітаю Вас, пане редакторе!

У нас знову збирався політикум - на вимогу вчителя фізкультури була заслухана його доповідь про стан футболу в селі і в країні. Говорив таке:

Є в Києві телепередача “Іду на ви”. Це слова князя Святослава Завойовника, з якими в телевізорі виступає В’ячеслав Піховшек. Вдумайтесь, яке прізвисько у першого і прізвище у другого. Отож бо - воюють мечами, а не піхвами. На кого ходить Піховшек? Як і передше, на Ющенка і його команду. Але вже не так відверто і нахабно, бо вибори закінчилися інакше, ніж старався Піховшек. Кров кипить, а треба робити вигляд об’єктивності. Недавно пішов Піховшек “на ви” через спорт: мовляв, говорять щиро, але зовсім не люблять футбол сякі-такі, не те що Суркіси, які так його полюбили, що з Кременем ледь не футболізували всю освіту. І “Динамо” (Київ) з ними сильно заграло: якось навіть аж до чвертьфіналу кубка Європи дійшло. В передачі на користь Суркісів і Піховшека грав екс-президент Кравчук. Але виглядав на телеекрані не як хитрий лис, а як старий кіт з обрубаним хвостом. СДПУ(о) робить з футболу політику, особливо перед виборами, - відтоді, коли Суркіс силкувався стати головою Києва, а Кравчук був його помічником, до останньої президентської кампанії, де Шевченко і Блохін в розрахунку на симпатії футбольних фанів агітували за Януковича. Але фани - не профани. Тепер колишні компаньйони Григоршин і Суркіс гризуться між собою за акції, а справа подається так, ніби влада хоче задушити “Динамо”. До гри долучився головний тренер футбольної збірної Блохін - депутат ВР від КПУ, який перейшов до СДПУ(о). Що він робить у ВР - невідомо, бо жодного разу не виступав. Коли вже йому вибирати між депутатством і тренерством, то як фахівець від спорту, а не від політики, мав би вибрати футбол. Але партії Суркіса-Медведчука, що втратила славу, як пес на ярмарку, важливо провести публічну акцію за участю свого партійця Блохіна, збурити уболівальників-виборців, а заодно спаплюжити політичних опонентів. Якби Піховшек не належав до жовтих ЗМІ, то говорив би про подвійні стандарти не влади, а босів від СДПУ(о), які тримають у своїх руках верхівку футболу країни. Але він цього не зробить, бо ці боси є і його босами. Український футбол таки вийде на нормальну дорогу - попри всі піарвикрутаси активістів СДПУ(о). Був же в Україні класний футбол і без них!

Наш фізкультурник ще багато чого наговорив. Він лихий на футбол, бо його гризла директорка, а її довбали в районі, що не запровадила в школі обов’язковий урок футболу. Грати у футбол у горах, під кутом 40°, певно, і Блохін, не те що Суркіс чи Кремень, не зміг би. А тут ще якийсь Піховшек до футболу припрягся. Хто таке витримає!

З пошануванням

Гринь Волохатий

СЕВАСТОПОЛЬ – ПІД ОСОБИСТИЙ КОНТРОЛЬ ПРЕЗИДЕНТА!

Севастополь потребує розумного і зваженого керівника, який би чітко розумів національні пріоритети Української держави, дотримувався українського законодавства, не дозволяючи собі тлумачити Конституцію України на власний розсуд.

На жаль, новопризначений голова Севастопольської міської держадміністрації Сергій Іванов і досі не зрозумів, в якій державі він живе. Спочатку він заявив, що націоналізму в нас не буде. Далі запевнив усіх, що його рідна мова - російська. На прес-конференції новопризначений голова висловився приблизно так: мене завжди пригнічували ті обставини, що в українській Конституції передбачена тільки одна державна мова – українська. В Україні в 90-х роках проводилася, мовляв, незаконна українізація, штучно створювалися українські школи, штучно переписувалася історія, штучно отримували пільги тільки українські видавництва. Також С. Іванов висловив жаль з приводу неможливості змінити Конституцію і закріпити статус російської мови.

Нема нічого дивного, що в кількох метрах від міської адміністрації відбуваються антиукраїнські мітинги, на яких принижується честь та гідність українців за національною ознакою, звучать образи на адресу Президента та Прем’єр-міністра України. На це Сергій Іванов ніяк не реагує.

На письмову пропозицію зустрітися з помаранчевою громадськістю міста, зокрема з товариством „Просвіта”, яке в повному складі працювало на перемогу В. Ющенка, відповіді не було. Цей керівник просто не цікавиться ні нашими думками, ні нашими проблемами. Сергій Іванов не здатен і не має права керувати таким складним регіоном, як Севастополь. Нашому місту потрібен керівник-патріот. Крім того, діяльність Севастопольської МДА має бути під особистим контролем Президента України.

Наталія Єгорова,
м. Севастополь

КОЛИ ЗАВЕРШИТЬСЯ РЕВОЛЮЦІЯ

Є думка, що з вибором В. Ющенка в країні завершилась революція. Але це не так. В Україні революційні зміни лише почалися.

Обрання Президентом В. Ющенка - це лише перший крок до кардинальних змін, які потрібно зробити, щоб покінчити з негативними наслідками більш як десятилітнього правління олігархічного режиму.

Стара влада спиралась на підтримку парламентських партій (СДПУ(о), НДП, “Регіони” та ін.), прокуратури, силових міністрів і, нарешті, фінансових потоків (злочинно приватизовані великі підприємства, цілі галузі, вкрадені в держави й народу матеріальні цінності).

Реакційна, антиукраїнська політика режиму, призвівши до чергового етапу геноциду нашого народу, до небачених масштабів його еміграції і вимирання, сама створила революційну ситуацію в державі, а криза моралі переважної більшості адміністративно-чиновницького апарату тільки поглибила конфлікт між народом і можновладцями. Чашу народного терпіння переповнила цинічна фальсифікація результатів виборів. Все це призвело до Помаранчевої революції. Наступний її етап - усунення наслідків правління режиму і його опорних точок - буде значно складнішим і тривалішим. Режим оплів корупцією, сватовством, злодійством і хабарництвом більшість владних структур, медицину, освіту, силові відомства і т. д. Чимало прислужників режиму перефарбувалися в помаранчевий колір. Усунення цих хамелеонів від влади - першочергове завдання. Підготовка нових керівників від сільського голови до міністра, встановлення нових відносин між людьми — це найтриваліший процес, який врешті-решт призведе до істотного послаблення антинародних партій, а отже, й політичної опори реакційного режиму.

А на фінішну пряму наша національно-демократична революція вийде лише тоді, коли наші заробітчани почнуть повертатися з Італії, Іспанії, Греції, Португалії, Чехії на свою батьківську землю, будуть забезпечені тут кваліфікованою роботою і будуть отримувати таку зарплату, як і в більшості цивілізованих країн Європи. Адже головне завдання кожної революції - це покращання життя свого народу.

Модест Конрад,
м. Івано-Франківськ

НЕ ЛЕГКОВАЖМО ТЕРМІНОЛОГІЄЮ

Якось непомітно в нашу мову ввійшло слово „губернатор” як синонім до поняття „глава облдержадміністрації”.

Воно лізе в очі з заголовків газет, звучить по радіо і телебаченню, у виступах з високих трибун. Але чи маємо підстави підмінювати нормативне найменування посади керівника виконавчої влади області?

Московські „собіратєлі зємєль” витягнули на світ Божий це давно забуте слово як прапор, як символ своїх колоніальних устремлінь. Його підхопили українські споживачі чужої ідеології. В нас воно бездумно і легко, як і всякий бур’ян, пустило корені, витіснивши хоч і не надто мудрий, але власний лінгвістичний витвір вітчизняних чиновників.

Інколи вдаються до пояснення, що посада губернатора існувала не тільки в Російській імперії, а й нині є офіційно чинною в США, Канаді, деяких інших країнах. Таке пояснення не коректне, адже найменування керівника адміністрації штату має зовсім інше походження, ніж його російський відповідник: „governor” - від дієслова „to govern” - правити, керувати.

Звісно, не кожен, хто вживає слово „губернатор”, є носієм імперської ідеології. Найчастіше намагаються скоротити досить громіздку назву „глава облдержадміністрації”, не вникаючи в її зміст. Отут би й попрацювати журналістам, літераторам, щоб ввести в побут зрозуміле, зручне для вимови слово, яке б відповідало як суті поняття, так і українським лінгвістичним нормам. Чому б не „обласний голова”?

Відкидаючи комуноімперське нашарування, не маємо легковажити й термінологією. Адже вона — складова ідеології.

Олена Волкотруб,
член Хмельницької МО КУН

ПРО НАБОЛІЛЕ

ПОРОШЕНКО РОСІЙСЬКОЇ ШКОЛИ НЕ ЗАКРИЄ. ЗАКРИВАТИМУТЬ УКРАЇНСЬКІ?

У нас до цих пір в апараті райдержадміністрації сидять ті ж самі чиновники, які заплямували себе під час виборів Президента України. Комфортно себе почувають і інші чиновники різних державних установ, як-от: начальник соцзабезу Т. Кравець, нач. райво В. Барановський та інші.

Нічого або ж мало що змінилося і в нашому інформаційному просторі. Ті ж самі телеканали „1+1" та „Інтер" „гонять" той самий непотріб, що й за старого режиму. Хочу запитати наших державних мужів: коли ж з'являться на телеекранах наші українські фільми? І кому потрібен той титровий переклад на українську мову російських фільмів, яким вони „ощасливлюють" нашого глядача?

Або ж святкування дня захисника вітчизни. Якої вітчизни? Якщо й відзначати, то 29 січня - День героїв Крут.

55 років тому від рук московських окупантів загинув мужній полководець УПА Роман Шухевич. А тепер от знову трагічна звістка: московські опричники знищили законно обраного Президента, лідера чеченського народу Аслана Масхадова. Ведуча телеловин каналу „1+1" назвала його сепаратистом. І на тому спасибі, що не терористом чи взагалі – бандитом, як прийнято в Москві називати героїв визвольної боротьби.

А в цей час в Криму закривають єдину україномовну газету. Воно й не дивно, бо сам секретар РНБО П. Порошенко, коли його представляв Президент В. Ющенко, заявив, що віднині в Україні не закриють жодної російської школи. Очевидно, будуть закривати українські.

Чому б не поставити питання руба! Скільки українських шкіл у Росії, стільки ж буде їх в Україні. Адже наших у Росії не менше ніж росіян у нас. І це було б справедливо.

Володимир Поліщук, голова Маловисківської РО КУН

ТУРБУЮТЬ КАДРОВІ ПРОБЛЕМИ

Вже минуло досить часу, як головою Донецької держадміністрації став Вадим Чупрун, але дії цього чиновника так і не окреслили його позиції. А його заява про те, що на нього „тиснуть" з Києва, вимагаючи призначити на посади заступників не зовсім компетентних людей, лише підтверджує наше занепокоєння. Чи не хоче хтось такою волокітою з призначеннями продемонструвати неспроможність влади привести до керівництва порядних людей, і таким чином залишити все, як було? Це стало б поразкою завоювань революції.

Шляхи вирішення проблеми, на наш погляд, такі: в управлінські структури мають прийти люди, які проявили себе під час виборчої кампанії, які вміють знаходити компромісні рішення, передбачають наслідки своїх діянь та несуть за них особисту відповідальність.

При вирішенні кадрових питань слід дотримуватись відкритості та доцільності призначень зі всебічним обговоренням не лише з політичними силами регіону, але й з населенням. Посади обласного рівня слід пропонувати кандидатам, які окреслять свою команду з визначенням партійності її членів та головних критеріїв і показників якості їхньої роботи.

Хочемо бачити при владі порядних людей, небайдужих до ближнього, які знають, як подолати бідність і в суспільстві, і в душах людей, яким чином очистити від бруду вулиці та власні висловлювання, і, найголовніше, зуміють сконсолідувати український народ.

Олександр Жилак та ще 20 підписів, м. Донецьк

НА ЖАЛЬ, БАНДИТИ ДОСІ НЕ В ТЮРМАХ

Лідери партійних організацій - членів коаліції „Сила народу" Першотравенська Дніпропетровської області М. Білецький, Г. Ільченко, М. Півень, М. Немировський, В. Пундик, Л. Толмачова звернулися до Прем'єр-міністра України з відкритим листом, у якому зокрема зазначено: „Шахтарі міста Першотравенська в третьому турі виборів віддали за народного Президента 20,15% голосів. Це для Донбасу дуже високий показник. Президента обрано, новий уряд працює, але мешканців нашого міста хвилює питання: де ж зміни на краще? Ціни як росли, так і ростуть, суди працюють як і раніше, формування чесної влади прозоро, спільними зусиллями політичних сил і громадян - не відбувається. Стара влада почувається краще ніж за кучмівського режиму, бо представник облдержадміністрації запевнив - вам нічого не загрожує".

Далі в листі наголошується на потребі негайно сформувати комісію з перевірки фактів фальсифікації виборів та зловживання службовим становищем місцевої влади, участі влади в сепаратистському з'їзді в Сєвєродонецьку та Харкові.

„В. Ющенко розпочинав свої виступи з запитання: «Чому ми так погано живемо?» І відповідав: „Тому що влада бандитська, кримінальна, корумпована і її потрібно змінити. На жаль, бандити досі не в тюрмах", - йдеться в листі.

Конгрес-інформ

ДЕМОКРАТІЯ ЧИ АНАРХІЯ?

Читаєш газети і дивуєшся: там маніфестації, там демонстрації... Що це? Демократія чи анархія? Мітингують помаранчеві – незгодні з призначенням бандюг на державні посади. Зрозуміло, але не зовсім. Був у нас антинародний „президент" - ми мітингували, насилу стягли з трону. Став демократичний президент - і знову ті ж самі мітинги. А чому? Та тому, що на сході, в центрі, на півдні нічого не змінилось! Бандити оговтались від переляку і стали „новою опозицією". Налохані вороги трішечки злякалися, коли Ющенко „погрожував", що злодії будуть сидіти, але за три місяці все стихло, стало як у лісі: зверху шумить, а внизу тихо. Невже не зрозуміло, що треба міняти прокурорів і почати з головного брехуна Піскуна? Що це за прокуратура, якщо Кучма та Кушнарьов виходять звідти мило посміхаючись?

Петро Пономаренко

ДО 60-РІЧЧЯ "ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ"

КРИВАВИЙ ГЕНОЦИД

Радянські військові начальники до сьогодні приховують криваві наслідки та справжні людські втрати Другої світової війни.

Я був учасником тих м'ясобоєнь. У 1943 р. молодих хлопчиків-призовників без вишколу польові військкомати кинули на острови Дніпра - в свитках, без зброї, називаючи „прєдатєлямі", „хохламі", "чорносорочєчнікамі".

Це була трагічна битва за Дніпро і визволення Києва, де тільки на Букринському плацдармі вбито 200 000 чоловік, а у воронках від снарядів і мін замість води стояла кров. Німці з правого берега чинили відчайдушний опір з мінометів, а радянські полководці намагались захопити плацдарм без належної артилерійської та авіаційної підготовки, без належних засобів переправи.

Величезну кількість мобілізованих дядьків-селян, які не вміли навіть плавати, заставили форсувати Дніпро в коритах, на плотах, зроблених з очерету, мішках, наповнених соломою. Вони тонули в осінніх холодних водах Дніпра, про що в радянському міністерстві оборони писали: "тысячи были утоплены в реке".

Позаду "чорносорочечників"-селян стояли кулеметники, загороджагони зі „Смерша" - вгодовані солдати НКВС. Німці з правого берега Дніпра відкривали шалений вогонь з пристрілених кулеметів. Наступаючі гинули в воді, хапаючись один за одного, барахтались поранені з перевернутих від вибухів човнів... Так Ватутін і Жуков форсували Дніпро - ціною десятків тисяч українських селян, тіла яких ще довго виринали і плавали біля берегів Славути.

Після тих боїв тілами „чорносорочечників"-українців із Сумщини, Чернігівщини, Лівобережної Київщини були всіяні цвинтарі, братські могили. І все це відбувалося не в 1941 році, а в 1943-му. Більшовики з січня 1943-го до жовтня 1944 року загубили 3 млн. 492 тис. 444 солдати. За одну добу втрачали по 65-70 тис. чоловік. Більшовики, коли фронтом вступили в Польщу, з серпня 1944 р. до січня 1945 р. втратили 600 000 вбитими і 440 000 пораненими. В боях за Польщу загинули чи не всі мої одноліткі 1924 - 1925 р. н. При підході до Берліна 6 квітня 1945 р. загинуло кількасот тисяч радянських солдатів. У своїх мемуарах маршал Жуков назве ці жертви помилкою.

Рвучись взяти Берлін за наказом Сталіна до 1 травня 1945 р., радянські воєначальники на Зеєловських висотах втратили 700 000 солдатів. Командували сталінські полководці, які не рахувалися з втратами. З радянських маршалів тільки К. Рокосовський, колишній політв'язень Сталіна, цінував життя солдат, за всю війну він не підписав жодного смертного вироку.

У військових трибуналах радянських армій сиділи кати з часів Єжова. За війну засудили на смерть 50000 чоловік. Цілий фронт. Заступник начальника особистого відділу НКВС Мільштейн доповідав Берії, що "Смерш" затримав за час війни 657 304 чоловіки, які відбилися від своїх частин, з них розстріляли 1020 чоловік. Як говорив Сталін, "смерть одного солдата - трагедія, мільйонів - статистика".

Минуло понад півстоліття від того трагічного дня 1943 року, коли нас, українських підлітків та молодь, більшовики топили в Дніпрі. З болем згадував ті „баталії" в більшовицьких ГУЛАГах, не можу забути їх і сьогодні, на заході мого життя.

На березі Дніпра, навпроти Вишгорода, де був вбитий мій односелець Микола Андрійович Галицький, мені запам'яталася поранена осколками верба... Тік Дніпро, напоєний кров'ю моїх земляків. Тривав геноцид моєї нації.

Микола Барбон, м. Київ

СВЯТКУЄМО ДЕНЬ ОКУПАЦІЇ?

Я пересічний громадянин України. Проживаю у місті Херсоні. Тут же мешкали мій батько, дід та прадід. Я вважаю себе українцем і пишаюся тим, що я – громадянин України. Я не розумію, чому ім'я мого діда Якова Кривоноса, загиблого в боротьбі з окупантами у Другу світову війну за визволення українського міста Херсона, написали на пам'ятнику загиблим у російську Вітчизняну війну? Звідки росіяни знають, що мій дід поклав своє життя за Росію, а не за Батьківщину-Вкраїну?

Так, для росіян ця війна справді була Вітчизняною - але чим вона була для мене, мого батька, діда, мешканців Херсона, всієї України? 9 травня - це день окупації Росією європейських держав. Назвіть мені хоча б одну державу, яка святкує день своєї окупації!

Чому в шкільних підручниках немає правди про Другу світову війну? У місті Херсоні, та й по всій Україні, немає жодного пам'ятника загиблим у Другу світову війну. Ганьба мені й моїм співвітчизникам, які не шанують пам'яті своїх загиблих батьків.

І. Кривоносов

ЯК ПІДНЯТИСЯ З КОЛІН

Цікавим досвідом революційної діяльності на сході України поділилися з редакцією нашої газети читачі.

"Хоч про фальсифікацію виборів у Миколаєві було безліч статей у ЗМІ, але й у нас був свій Майдан", – пише Сергій Щокін, надсилаючи нам кілька дотепних антикучмо-януковицьких листівок під назвою "Оранжевое настроение". От хоча б таке "оголошення": "Разыскивается известный президент Кучма Леонид Данилович. Он же Рыжий, он же Пахан, он же Тормоз Прогресса. Спрячьте его подальше»... «Ці листівки ми виготовляли методом родинної кооперації: я писав тексти, дружина їх вичитувала, брат готував макети, батько друкував, усі разом розповсюджували. Не такий сірий був Миколаїв!"

Анатолій Анастасьєв з Великої Олександрівки Херсонської області надіслав нам кілька примірників гострого й викривального бюлетеня "Помаранчик". А починалося все з того, що редакція місцевої райгазети відмовилася оприлюднити його кореспонденцію на підтримку народного кандидата. От і вирішив Анатолій Миколайович самотужки видавати листівку. Разом зі своєю дружиною Клавдією Савеліївною вони підготували, розтиражували на ксероксі й розповсюдили у Великоолександрівському районі на Херсонщині сім випусків "Помаранчика". "Наші зусилля не були марними, – пише пан Анатолій. – Якщо Херсонщина загалом віддала (хоч і незначну) перевагу Януковичу, то в нашому районі перемогу здобув Ющенко". Такі ж "Помаранчики" наш читач планує випускати й під час парламентської виборчої кампанії, хоч ця справа відчутно б'є по кишенях активістів...

ДОСВІД

Окрім журналістської діяльності Анатолій Миколайович займається ще й літературою, в активі поета вже три збірки... 21 квітня Анатолієві Анастасьєву виповниться 65 р. Вітаємо нашого читача з майбутнім ювілеєм і пропонуємо його вірш "Святині":

Я згадую убогу нашу хату
В селі, у повоєнному Садку:
В однім кутку ікона – Божа Мати,
Портрет Шевченка – в іншому кутку.
Біля лежанки замість столу – скриня,
(Це ж треба! Пощадив війни пожар!)
Скарби в ній найдорожчі і святині:
Святе Писання й бунтівний Кобзар.
Я ще малий... Я ще збагну не скоро
Цей дивовижно незбагненний світ...
Святе Писання кличе до покори,
Кайдани рвати кличе "Заповіт".
Своєму батьку вдячний я понині,
Мені малому розтлумачив він:
Перед іконою стаємо на коліна,
Щоб з Кобзарем піднятися з колін!

Олена Коломієць

нація і держава
05.04 – 11.04. 2005 р.

З РОСИ Й ВОДИ ДРУГУ ПЕТРУ КІЩУКУ!

90-річчя з дня народження святкує незламний вояк дивізії „Галичина", щирий патріот України Петро Кіщук.

Волею долі молодий вояк-дивізійник поручник Петро Кіщук з дружиною Осипою, яка була в дивізії медсестрою, опиняються у Великій Британії. Там він активно долучається до організації українського громадського життя, намагаючись зберегти нашу національну культуру, мистецтво, Церкву. В 1949 році Установчими Зборами ветеранів було створено Об'єднання Бувших Вояків Українців у Великій Британії. З цього часу поручник Кіщук як член Головної Управи ОБВУ поринає в щоденну роботу. За 50 років свого існування ця організація брала активну участь у житті українців Англії та встановленні зв'язків з українськими комбатантськими організаціями інших держав, і в першу чергу, зосереджувала свою роботу на боротьбі з московсько-більшовицьким окупантом та відродженні Української Самостійної Соборної Держави.

Щорічно проводяться імпрези з нагоди Соборності України, вшанування пам'яті видатних політичних і громадських діячів, організовуються масові акції протестів перед совєтською амбасадою на підтримку арештованих українських політв'язнів та дисидентів-правозахисників, встановлюються пам'ятні таблиці та пам'ятники полеглим за волю України. Активним учасником цих заходів завжди був Петро Кіщук.

Настали 90-ті - роки розвалу московської імперії і відновлення Української держави. У 1992 році Петро Кіщук разом з дружиною та своїми побратимами вперше приїжджають на Батьківщину відзначити 50-річчя УПА. І з цього часу щорічно вони бувають в Україні. Щоразу з якоюсь місією – побратимські зустрічі з нагоди утворення дивізії, підтримка комбатантських організацій чи встановлення монументу в місті Базарі на честь загиблих воїнів армії УНР.

То нехай Господь кріпить нашого побратима Петра Кіщука в здоров'ї, щоб і надалі вистачило його повсюди і там, де він найпотрібніший. А потреба у таких свідомих і діяльних людях завжди є, тим паче зараз, після нашої Помаранчевої революції. Час вимагає не опускати руки, бо хто ж, як не Він? Бо хто ж, як не ми?

З роси й води Тобі, дорогий Друже Петре!

Олексій Івченко – народний депутат, голова Конгресу Українських Націоналістів;
Володимир Борейчук – заступник Голови Конгресу;
Отець Іван Музичка;
Ігор Калинець – поет;
Ірина Калинець – письменниця, громадська діячка;
Іван Гречко – Голова Клубу Греко-Католицької інтелігенції;
Василь Лизанчук – професор Львівського університету;
Роман Василик – професор Львівської академії мистецтв;
Лідія Лемик – редактор журналу „Світ дитини";
Роксолана Лемик – депутат Львівської міської ради;
Ярослав Лемик – член Головного проводу КУН.

ПРЕС-СЛУЖБА КОНГРЕСУ ІНФОРМУЄ

Відкритий лист до Наталії Вітренко

Ознайомившись із резолюцією президії ЦК Прогресивної соціалістичної партії України «Защитим от осквернения Победу советского народа в Великой Отечественной войне!», Секретаріат Головного проводу Конгресу Українських Націоналістів звернувся до голови ПСПУ пані Наталії Вітренко з відкритим листом, у якому запропонував їй прослухати семінар щодо діяльності ОУН і УПА, організований Секретаріатом Конгресу.

У Львові вчинено акт вандалізму над меморіальними дошками Коновальця і Шухевича

У Львові невідомі облили фарбою меморіальні дошки, встановлені на честь провідників ОУН Євгена Коновальця та Романа Шухевича.

Вже не вперше в столиці Галичини відбуваються акти вандалізму, які є викликом усьому прогресивному українству.

Конгрес Українських Націоналістів обурений цим фактом і вимагає від Міністерства внутрішніх справ порушити кримінальну справу за фактом злочину, а від Львівської міської ради - відновити пам'ятні дошки героїв національно-визвольних змагань.

Партконференції на Львівщині

Самбір. На конференції районної організації Конгресу визначено напрямки роботи на поточний рік у контексті підготовки до виборів-2006. До лав Конгресу прийнято 18 членів з числа активних учасників Помаранчевої революції. У роботі конференції узяли участь член Головного проводу Т. Тершовчин, голова секретаріату Львівської ОО Конгресу І. Данилиха, голова Старосамбірської РО Конгресу В. Васюта.

Новояворівськ. Головою проводу Яворівської районної організації обрано молодого та енергійного Руслана Помірчого. Присутні подякували за довголітню роботу попередньому голові Миколі Шпільману.

Жовква. Головою РО Конгресу став М. Заболоцький (голова Жовківської райдержадміністрації), заступником - М. Козак, головою секретаріату — Я. Головацький.

Миколаїв. Головою Миколаївської РО Конгресу обрано Петра Дейнеку. Б. Звозда склав свої повноваження, його обрано почесним головою РО Конгресу.

КНИГА, НАПИСАНА СЕРЦЕМ

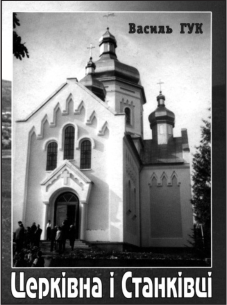

Задумливо гортаю грубезне (майже 650 сторінок) дослідження краєзнавця Василя Гука „Церківна і Станківці", що побачило світ в івано-франківському видавництві „Нова зоря", і ловлю себе на думці: от якби кожне з сіл і міст України мало такого допитливого дослідника-літописця!

Кожен, хто прочитає книжку, назавжди збереже в душі небайдужість до історії двох невеликих сіл Долинського району Івано-Франківщини, зовсім інакше сприйматиме історію українських національно-визвольних змагань 20-50-х років минулого століття на Прикарпатті.

Кожен з семи розділів разом з лаконічністю вражає багатим фактажем. Відчувається: книжка вистраждана автором, пропущена, як кажуть, через його серце. Особливо це відчутно, коли заходить мова про часи національно-визвольних змагань під час польської та радянської окупації. І не дивно, бо пан Василь був безпосереднім свідком (а то й учасником) тих подій...

Народився він наприкінці 20-х років у сім'ї колишнього старшини Української Галицької Армії. 1943 року став членом юнацької ОУН, яка сформувала його характер і загартувала волю майбутнього підпільника, борця за вільну Україну. 1944 року 17-літнього юнака разом з багатьма такими ж неповнолітніми земляками ми просто зі шкільної лави забирають на фронт. Це так Сталін намагався обезкровити майбутнє поповнення УПА - тисячі молодих, недосвідчених галичан полягли у перших же боях. Лише з Церківни та Станківців до радянського війська в 1944-му році забрали 36 селян, третина з яких не повернулися додому. І кожен з них згаданий у книзі.

Така ж доля очікувала й на В. Гука. Однак він тікає з ешелону і діє в підпіллі ОУН. Потім за наказом Проводу легалізується за підробним паспортом, здобуває освіту і працює вчителем, не полишаючи національно-патріотичної діяльності. Відтак постійні переслідування радянських „компетентних органів", а потім – ув'язнення.

Однак ніщо не зломило духу патріота. І ледь зажевріли в середині 80-х років перші жарини національного відродження, пан Василь знову активно працює в «Просвіті», «Меморіалі», Братстві вояків ОУН-УПА, Спілці політв'язнів та репресованих. Крім того, Василь Гук ще й старший науковий співробітник музею ім. Олекси Довбуша...

Книга Василя Гука мовби закликає нас любити й оберігати незалежну свою Україну, вивчати її героїчне минуле. Бо тільки знаючи минуле, можна захистити майбутнє.

Микола Дениско

ЗАЯВА

НОВА ВЛАДА НЕ СПРИЙМАЄ ІДЕОЛОГІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ?

Перебіг президентської виборчої кампанії 2004-го року в Україні та подальший розподіл посад в органах державної влади поставили перед Конгресом Українських Націоналістів низку проблем, без термінового розв'язання яких успіх партії на майбутніх парламентських виборах буде неможливий.

Стало очевидним, що нова влада не сприймає ідеологію українського націоналізму як державотворчу та намагається блокувати її поширення серед широких верств населення. Підтвердження цьому – ігнорування кадрового потенціалу партії після перемоги на виборах Віктора Ющенка. Справжню загрозу існуванню організації становить намагання певних бізнесових кіл „поглинути" політичний простір єдиною провладною структурою "Народний союз „Наша Україна".

Виходячи з вищенаведеного, провід Славутської РО КУН пропонує:

- посилити на державному рівні пропагандистську та рекламну роботу КУН, спрямовану на висвітлення програмових завдань партії, її ставлення до суспільно-політичних процесів як в Україні, так і за кордоном;
- активізувати роботу щодо поновлення прав і свобод членів організації, які були порушені режимом Кучми-Медведчука-Януковича;
- головним у підготовці до парламентських виборів 2006 року вважати орієнтацію на власні сили та позаблоковий статус партії.

Провід Славутської РО КУН

ВИМАГАЄМО

ОБІЦЯНКИ ТРЕБА ВИКОНУВАТИ

Я своє життя згадую з гордістю і радію, що минуло воно в тяжкій боротьбі за волю України. Коли мені було 16 років, а це був 1943 рік, я закінчив підпільний вишкіл ОУН. І здійснилася моя мрія - я боровся за волю України. Але сили були нерівні. З 1946 року я - в'язень сталінських ГУЛАГів. Гинули від куль, терору, тортур кращі сини та доньки мого народу. Але не зважаючи ні на що, ми вірили в перемогу.

І час прийшов. Замайорів синьо-жовтий прапор над Україною, засяяв золотом над Києвом Володимирів тризуб, за який нас, оунівців, мордували гітлерівські та сталінські кати. Радів український народ, але марно. Всі ті, які керували державою, так і залишилися на керівних посадах. Мало того, вони розікрали країну, зробили людей жебраками. Терпіння народу обірвалося. І коли Ющенко кинув клич: „Я йду в Президенти!", ми знову стали до лав борців за волю. Мені 78 років, я в силу своїх можливостей працював на цю ідею. Розповсюджував літературу, пресу, агітував за Ющенка. На мене плювали, морально принижували і кричали: Бандера! А я радів знову і вірив в нашу перемогу. І тепер, після нашої перемоги, я хочу, щоб наш Президент виконав все те, що він обіцяв народу.

Телебачення у нас російське, кіно теж російське. Дякувати Богові, хоч радіо можна слухати рідною мовою. А ми говоримо за якусь національну ідею. Хоч Крим і є складовою України, але складається враження, що я живу в Росії, - одна на увесь Крим українська газета „Кримська світлиця" припинила своє існування через брак коштів. Одна газета на 700 тисяч українців, які живуть в Криму, і тієї не стало. Хоча деякі зміни є, а саме: ціни на всі товари піднялись так, що докупитись їх за цю мізерну пенсію неможливо.

Життя минає і чекати ніколи. Я розумію, що минуло мало часу після нашої перемоги, але кожна прогаяна година працює на ворога. І ще одне зауваження, я думаю, що зі мною будуть згідні мільйони людей, - треба заборонити комуністичну партію – партію зла. Це чир, який весь час нариває на тілі України. Ми їх пестимо й годуємо, а вони тримають ніж за пазухою.

Володимир Власюк, член КУН, Крим

ПЕРЕДПЛАТА

Часопис "Нація і держава" - це передова битви за честь і гідність українського народу.

Будьте з нами, не давайте топтати наші чесноти, передплатіть нашу газету з наступного місяця.

Ціна:
на 1 міс. - 1,39 грн.,
3 міс. - 4,17 грн.,
6 міс. - 8,34 грн.

Передплата приймається в усіх поштових відділеннях України.

Передплатний індекс
09715

„ЗІРКА" ВІДІЙШЛА У ВІЧНІСТЬ

28 лютого 2005 року на 80-му році свого нелегкого життя відійшла у вічність славна донька українського народу, політв'язень сталінських ГУЛАГів, член Миколаївського братства ОУН-УПА Ухань Марія Василівна. Народилася 26 грудня 1925 р. в с. Медиці Дрогобицького повіту. Член ОУН з 1942 року, псевдо «Зірка». Вона була невеличка на зріст, і це допомагало їй виконувати найскладніші завдання, будучи зв'язковою. Згодом її відправили в сотню «Ема», яка рейдувала Чорним лісом. 22 грудня 1945 року, коли в черговий раз доставляла харчі в сотню, „Зірку" разом з друзями затримали енкаведисти. Усім наділили за ст. 54-1-а, 54-11 по 10 років таборів і 5 років висилки. Скуштувала каторжанської баланди в Іркутській області на лісоповалі, була також на Вакханці Хінханджу, а згодом - на Колимі, на вугільній шахті пос. Бутугичаг, звідки по смерті Сталіна була звільнена. Проживала в с. Розвадові Миколаївського району Львівської області. В останні роки тяжко хворіла, але була активною членкинею КУН.

Нехай земля буде їй пухом. Вічна пам'ять славній дочці України.

Друзі, рідні, члени КУН

СПАС У МОГИЛЯНЦІ

Спас (від спасительство) – українське бойове мистецтво, що своїм корінням сягає прадідівських часів. Початок цього національного бойового звичаю виводять ще з дохристиянської доби родового устрою хліборобів-воїнів. Тоді знання мистецтва бою передавалися від роду до роду, від батька до сина. Плекались традиції мистецтва бою і в козацьку добу, приносячи українським лицарям і славу, і втіху від служіння батьківській справі.

Спас поєднував автентичні джерела духовної моці і силу волі козацьких громад, виховував воїна, який культивував у собі хижацький захист-напад за формулою "ти або тебе". Піраміда звичаїв несеться спасом у сьогодення. Спас повертає до життя славну козацьку традицію, відтворює образи, яких прагнули досягти козаки. Є загальна культура бою, норми поведінки воїна. Це щодо внутрішнього змісту спаса. А от щодо зовнішнього звичаю, то першою ознакою спасівця є "оселедець". Коли хлопець відповідає батьковому заповіту "Здоровий дух в здоровому тілі", тоді він гідний мати "оселедця". Сьогодні ж ця традиція стилізується. Батьківське слово перетворюється на закон общини.

Символом запорозького спаса є восьмикутна зірка – зірка Богородиці, яка відповідає провідній південній зірці. Спасу притаманна чорно-червона символіка, де чорний – земля, ненависть до зради, червоний – любов.

Спас – це глибока за своїм змістом система. Вишкіл, гарт, силу, мужність, віру в себе – ось що може дати вона, якщо пройти цілісний шлях від початківця до воїна. Життя козака-спасівця – це постійне самовдосконалення. Адже тренуються не лише м'язи, працює мозок.

Теперішня пауза в передачі інформації негативно впливає на хід історії звичаю спасительства. Знання, гармонійне поєднання бойового хисту з вишколюванням внутрішнього світу - правила, якими керуються ті, кому не байдуже слово "традиція". Про все це розповів мені Олександр Корнійчук - тренер зі спаса в Києво-Могилянській академії. Він відроджує давнє українське мистецтво бою.

Наша Могилянка - носій українського духу. Слава її - у відродженні батьківських традицій, які плекаються і викладачами, і студентами.

Ярина Михальонок

НЕ ПЕРЕВЕЛИСЯ „КОЗАЧЕНЬКИ"!

Видавництво "Веселка" підготувало серію захоплюючих книжок для дітей та юнацтва "Козаченьки". Перші три з них нещодавно побачили світ.

Юний читач пізнає багато цікавого про завзятих, сміливих хлопців, які брали участь у Визвольній війні українського народу проти поневолювачів.

У гостросюжетній історичній повісті Марії Пригари "Михайлик – джура козацький" ідеться про пригоди і долю малого козацького джури Михайлика, його життя на Січі та участь у боях під Хотином.

Другою книжкою серії "Козаченьки" стала збірка оповідань історика І.Крип'якевича "Пригоди малих козаків". З цих творів молодий читач познайомиться з життям багатьох верств українського народу в різну пору нашої давнини: в часи Галицького князівства, за середньовічного Львова та Хмельниччини. Він пізнає побут воїнів, ремісників і купців, князів і бояр, ченців та бурсаків, простого люду, познайомиться з військовою технікою й зброєю, системою оборони міст та помешкань від набігів ворога, методами ведення боїв, дізнається про торгові, економічні та культурні стосунки України з іншими народами.

В дохристиянський період наші предки, вірячи в божественність Неба і Природи, вклонялися великій Богині-Матері. У неї вірили й козаки, називаючи її Козацькою Матір'ю. Тож не дивно, що в одну з книжок цієї серії, що має назву „Діти Козацької Матері", увійшли повісті й оповідання, написані про дітей Козацької Матері письменниками XX століття (підготував книжку, упорядкував і благословив у світ по-батьківськи теплою пізнавальною передмовою Валерій Шевчук). А слова українського поета XVIII ст. Інокентія Неруховича "Бог живий, і не вмерла Козацькая Мати" стали своєрідною візитною карткою всієї серії.

Отож, "Веселка" принесла українським дітям гарний подарунок – книжки про нашу героїчну минувшину - "Козаченьки". Вони також є гарним посібником, доповненням до підручників з історії, здатним зробити уроки історії не лише змістовними, але й корисними для виховання патріотів своєї землі.

Галина Мойсеєва

РАЗОМ НАС БАГАТО, НАС НЕ ПОДОЛАТИ

Нещодавно в нашому древньому місті Скалаті на Тернопільщині в ПТУ–23, у Світлиці Пам'яті "Гомін віків" відбулися урочини, присвячені 191-ій річниці з дня народження Т. Г. Шевченка і перемозі Помаранчевої революції.

Урочини були розпочаті Божим благословенням о. Віктора і о. Юрія і спільною молитвою всіх присутніх. Сценарій дійства підготувала Н. Валіон, ведуча Н. Стефанян. Їм допомагали учні ПТУ–23: С. Ковальська, І. Маршалок, В. Шеремет, М. Мудрий.

На свято були запрошені учасник ОУН-УПА Я. Дем'янчук, політв'язень Я. Олійник, учасники Другої світової війни О. Шуляк та К. Завадська, членкиня Союзу українок О. Дорош.

Символічним було те, що захід відбувався саме в приміщенні „Світлиці Пам'яті", де розгорнуто творчу виставку художника І. Гулюватого, експонати якої відображають історичні події від Київської Русі до сьогодення. Звуки пісні „Разом нас багато..." й атрибутика Майдану повернули присутніх у незабутні дні Помаранчевої революції.

Окрасою свята стали виступи юних солістів І. Поруцької, Л. Феськів, Ю. Дубовіцької, регента церковного хору Р. Гуцалюка, вчителя української мови В. Феськіва.

У підготовці і проведенні свята також взяли участь учні та вчителі Н. Неміровська, О. Феськів, О. Кузик і Р. Феськів. Від імені учасників Помаранчевої революції зі словами щирої подяки до присутніх звернулася М. Самборська.

О. Бучак, У. Чорна-Куньо,
м. Скалат

29 березня Конгрес Українських Націоналістів і Всеукраїнське товариство політв'язнів і репресованих пікетували посольство Росії в Києві, вимагаючи компенсаційних виплат колишнім українським політв'язням і репресованим за примусову працю на будовах комунізму на території РФ.

РОСІЄ, ПОКАЙСЯ!

Серед учасників пікету - в'язні сталінського режиму, спадкоємці репресованих, члени молодіжної референтури Конгресу. Пікетувальники тримали транспаранти з написами: „Росіє! Компенсуй за рабську працю в'язням ГУЛАГу!", „Росіє! Німеччина платить остарбайтерам, заплати українським вестарбайтерам!", „Росіє! Наші батьки збудували твою промисловість, заплати українцям за каторгу!"

Учасники пікету передали в посольство звернення на ім'я президента Росії В. Путіна та депутатів Державної Думи РФ, у якому зокрема наголошується, що Росія оголосила себе правонаступницею СРСР і визнана такою ООН. До Росії перейшли права і зобов'язання колишньої союзної держави. Серед них є зобов'язання стосовно осіб, права яких були порушені.

Сучасна Німеччина захистила честь і гідність німецької держави, виплативши компенсації особам, яких визискували на примусових роботах у Третьому рейху, та їхнім спадкоємцям. Обов'язок держави Російської - наслідувати цей приклад. Росія зобов'язана виплатити:

- за "північними" нормами і за нормами шкідливих умов праці – усім реабілітованим, які працювали в концтаборах і дожили до звільнення, чи їхнім спадкоємцям, а також за завдану моральну шкоду - катування, знущання та приниження в місцях позбавлення волі;

- компенсацію за вбивства - спадкоємцям розстріляних та загиблих в ув'язненні чи засланні - в розмірі "північної" зарплати за 20 років;

- компенсацію за примусову працю особам, взятим за рекрутськими наборами до державних трудових резервів з позбавленням їх права вибору місця проживання і місця роботи (заслання, спецпоселення,) - в розмірі середньої заробітної плати за три роки;

- пенсії тим, хто працював на СРСР в шкідливих умовах.

Це вже четверта акція під стінами російського посольства. Поки що офіційна Росія ніяк не реагує на ці звернення. Проте, як наголосив в інтерв'ю нашій газеті координатор акції, голова товариства Євген Пронюк, „Російська Федерація змушена буде почути наш голос. Всеукраїнське товариство є членом Міжнародної асоціації колишніх політичних в'язнів і жертв комунізму. Організацію створено в 1991 році в Берліні. Об'єднує вона національні організації 16 посткомуністичних країн Європи. Її учасники єдині в своїй вимозі до Росії про компенсаційні виплати, адже на російських будовах комунізму працювали не тільки громадяни колишнього СРСР, а й репресовані представники цих європейських країн. Зараз ця організація через свої національні депутації звернулася до Ради Європи з вимогами до Росії про компенсацію. З цими ж вимогами ми звернулися до української делегації в Раді Європи.

Конгрес Українських Націоналістів підтримує вимоги Всеукраїнського товариства політв'язнів і репресованих щодо справедливої компенсації Росією жертвам репресій, а також виступає за проведення судового процесу над злочинцями комунізму впродовж усіх років його панування в Україні. Цей суд, подібно до Нюрнберзького процесу, повинен відбутися.

Конгрес-інформ

НА СВІТАНКУ СВІТОВИХ ЦИВІЛІЗАЦІЙ

Шість тисяч років тому, ще до зародження цивілізації Шумерів та Стародавнього Єгипту, на території України були величезні поселення-міста. Люди, які в них жили (ми тепер називаємо їх трипільцями), заклали підвалини цивілізації на планеті. Вони почали вирощувати хліб і плавити метал. Їхні знання про ковальську обробку міді, режими термообробки та лиття в деяких аспектах не поступаються сучасному рівню. Трипільці впровадили поворотний пристрій в гончарстві, двоярусні горни для випалу посуду...

Вони, як і ми, прагнули безсмертя. Й шукали туди свій шлях, молячись і приносячи пожертви Вищим Силам. У дивовижних магічних орнаментах на кераміці – їхні розповіді, звернення, заклинання...

"На зорі світових цивілізацій. Трипільська культура в Україні" – таку назву має виставка, яка відкрилась у Національному заповіднику "Софія Київська". Вона присвячена пам'яті мецената й колекціонера Сергія Платонова. Відвідувачі можуть побачити предмети Трипільської культури з приватної колекції старожитностей "ПЛАТАР" родин Платонових і Тарут. Посуд, антропоморфна і зооморфна пластика, моделі храмів, знаряддя праці... Колекція налічує близько 2000 експонатів. Деякі вироби унікальні, вони не мають аналогів серед знахідок, виявлених за останні 130 років дослідження трипільських пам'яток. На думку старшого наукового співробітника Інституту археології НАН України Михайла Відейка, особливо цінні керамічні моделі жител та храмів – вони дають змогу зазирнути крізь тисячі років у загадковий світ трипільців. А ще – рідкісні портретні зображення, через які можемо побачити обличчя наших предків...

За словами Сергія Тарути – колекціонера й підприємця, одного з найбагатших людей України (за рейтингом журналу "Форбс"), засновники колекції "ПЛАТАР" планують створити в Києві на базі свого зібрання музей світового рівня, в експозиції якого предмети старовини часів Трипільської цивілізації займуть одне з чільних місць.

"Публічні виставки – це не тільки форми контролю за національною культурною спадщиною, це ще й визнання потрібності такої діяльності, як приватне колекціонування. Без такої засвітки приватних колекцій багато цінних, унікальних старожитностей опиниться за кордоном", – вважає народний депутат Іван Заєць. Він наголошує також на необхідності державної охорони пам'яток: "Дуже багато трипільських пам'яток перебуває в зонах інтенсивного ведення сільського господарства. Це означає, що кожен рік, кожен день нищаться цінні археологічні пам'ятки"...

Окрема біда – чорна археологія та законодавчо ненормоване колекціонування. "В першу чергу слід нарешті прийняти закон про охорону археологічної спадщини, щоб на законодавчому рівні врегулювати охорону та збереження старожитностей. У рамках цього закону, або в окремому законі, слід внормувати приватне колекціонування старожитностей зі створенням системи стимулів і відповідальності".

Слід звернути увагу й на ігнорування вже діючого, чинного законодавства, зазначає Іван Заєць. Взяти хоча б бурхливу діяльність колишнього міністра транспорту Г. Кірпи: будівництво автошляху між Жашковом і Одесою не забезпечене належним чином проектною документацією, "упереджуючі розкопки не ведуться, хоч дорога проходить через кургани, трипільські поселення, інші пам'ятки... Археологічні пам'ятки ліквідуються так швидко, що жодна інспекція не в змозі відстежити цей процес, зафіксувати всі порушення законодавства"...

...Коли вдивляєшся в творіння душ і рук далеких трипільців, якось вищає душа. І ріднішає оця земля. Розумієш, чому так затято відстоює дехто теорії про міграційне походження Трипільської культури – мовляв, прийшли вони на наші землі й пішли собі далі, це не ми. Бо хіба може бути отака культура в "малоросів"?

Марія Косовська

 ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ ДЕТЕКТИВ

Юрій Краснощок

ЛІДЕРА ЗНАЙТИ І ЗНИЩИТИ!

Розділ сьомий

ОТРУТА З КРЕМЛЯ

Хто він - "бандит" Степан Бандера, яким комуністичні органи інформації, особливо російські, лякали дітей і жінок, змальовуючи його у вигляді кровожерливого злочинця?

Народився Степан Бандера 1 січня 1909 року в с. Старому Угринові на Івано-Франківщині в родині священика. На початку 20-х років вступає до Стрийської гімназії. Заробляє на життя репетиторством. У той час майбутній лідер захопився націоналізмом.

"Ми всі тоді були націоналістами, - згадує його сестра. - Якось, коли вже навчався у Львівському політехнічному інституті, він приїхав додому на канікули. Під Різдво ми збиралися всією родиною до церкви. Але до Степана прийшли друзі, і він встиг тільки на закінчення ранкової служби. Батько був роздратований. Вигнав усіх нас, дітей, і довго на нього гримав. Не пам'ятаю, чи відповідав Степан, але вийшов з хати страшенно блідий і, озирнувшись, крикнув: „Насамперед нація, а потім Бог!"

Про те, у що вірував тоді Бандера, розповідають рядки його автобіографії: „Найбільше енергії в студентські роки я вклав у революційну національно-визвольну діяльність. Вона захоплювала мене дедалі більше, відсуваючи на другий план думку про завершення навчання.

Виховуючись змалку в атмосфері українського патріотизму, я встановив контакти з підпільним рухом, який на той час очолювала Українська військова організація. З її ідеями ознайомився під час роботи у підпільній гімназичній організації. У вищих класах почав виконувати завдання УВО: розповсюджував листівки, підпільну літературу. У 1928 році став формально її членом, одержавши призначення до розвідувального, а пізніше пропагандистського відділу".

У 1932 році Бандера - йому було лише 23 роки, стає заступником голови, а з 1933-го - головою ОУН на західноукраїнських землях. "Комуністична Росія, - свідчить сестра, - була для нього страшніша за Польщу. Його родичі з боку батька, що втекли з Донецька, розповідали йому про тамтешній голод 1932-33 рр., про колективізацію, арешти ГПУ. Сталінський більшовизм згадували тільки лихом. Після цього Степан Бандера казав: "Дома ми під панами, наше життя - боротьба, прийдуть ради, нашому життю настане смерть". Він був справжнім націоналістом, поборником ідеї самостійної України.

Від куль оунівців за жорстоке переслідування українців-націоналістів загинули комісар львівської поліції Чеховський, депутат польського сейму Голувко, секретар радянського консульства у Львові Майлов. Навесні 1934 р. Бандера і його найближчі соратники почали готувати замах на польського міністра внутрішніх справ Б. Перацького. Вже влітку вони його вбили. А через рік верхівку ОУН заарештували. Суд відбувся у Варшаві. На процесі Бандера тримався сміливо, не зрікаючись ідеї національного визволення. На казанках він постійно вишкрябував: „Здобудемо Українську державу, чи помремо в боротьбі!"

За Перацького суд виніс вирок: Бандеру — стратити. Пізніше страту замінили довічним ув'язненням. Узимку він уже був в одиночці Познанської в'язниці "Святий хрест".

Йшов 1936 рік. Коли Бандера сидів ще у в'язниці, агенти Єжова в Роттердамі вбили лідера ОУН Євгена Коновальця. Його місце посів Андрій Мельник, теж полковник, один із соратників Симона Петлюри. Він запропонував Гітлеру підтримку проти СРСР. Передбачалося, що Німеччина надасть оунівцям шанс самим знищити більшовизм на Україні і проголосити незалежність. Узимку 1939 р. в Мюнхені почалося комплектування українського визвольного легіону з двох батальйонів націоналістів: "Нахтігаль" і "Роланд". За це Степан Бандера виступить проти Мельника. Він тоді скаже: "Ця спілка позбавить нас національної чистоти. Гітлерівський фашизм не менш страшний, ніж сталінський. Довіряти німцям - те саме, що полякам, які століттями торгують Україною". Він ще зазначав: "Ідея свободи - свята, і брати її з кривавих рук ворога - ганьба!"

З в'язниці Степан Бандера вийшов у вересні 1939 р. і почав готуватися до серйозної зустрічі з Мельником.

Завершилися переговори повним розривом між молодими і старшими націоналістами, ОУН розкололася на два крила — мельниківське і бандерівське.

Бажаючи поліпшити образ Німеччини в стосунках з українцями, німецькі служби вдалися до поширення чуток, за якими виходило, що після розгрому Англії і Франції Німеччина виступить проти більшовиків і створить вільну Україну.

З приходом Червоної армії на Західну Україну понад 30 тисяч українців, побоюючись радянських репресій, перейшли до окупованої Польщі, серед них, окрім багатьох членів ОУН, були керівники й активні діячі різних партій (УНДО, Фронт національної єдності та ін.).

Українці зовсім не знали справжніх намірів Німеччини. Обидві націоналістичні організації прийняли рішення взяти участь у можливій війні проти радянської Росії, відкритого ворога незалежності українського народу. Німці щось обіцяли. Москва ж - нічого. Навпаки, Кремль вів запеклу терористичну боротьбу проти самостійників.

На початку 1941 року Ріко Ярий, член проводу ОУН(р), за дорученням Бандери встановив контакти із представниками ОКВ, щоб обговорити можливість створення української військової частини, вишколом якої зайнявся б вермахт. Передбачалося, що ця частина воюватиме на Східному фронті проти радянської Росії. Бандера не розкривав своїх планів німцям: головним завданням цієї частини стане підготовка воїнів, які утворили б кістяк збройних сил нової вільної України.

Була й інша причина, чому провід ОУН(р) йшов на угоду з вермахтом. В умовах суворої заборони діяльності емігрантських товариств у Німеччині угоди з вермахтом і абвером забезпечували ОУН(р) прикриття, за яким вони могли здійснювати певну політичну діяльність - як у Німеччині, так і в Польському генеральному губернаторстві, де фактично опинився весь провід цієї організації.

Нарешті, не менш важливою була й третя причина. ОУН Бандери (як і ОУН Мельника) мала намір якнайскоріше проникнути в Україну і заволодіти територією одразу ж після того, як пройде фронт.

Переговори між Ріко Ярим і офіцерами резерву ОКВ (професори Г. Кох, Т. Оберленд і Г. Геруліс) завершилися у квітні 1941 року. Німці погодилися підготувати близько 700 бойовиків, які мали бути поділені на два батальйони: "Нахтігаль" і "Роланд".

Більшовицька пропаганда провела дуже велику роботу, щоб змалювати ці дві військові частини як карателів, що нищили євреїв. Але цих звинувачень міжнародний трибунал в Нюрнберзі не підтвердить.

Розкол в ОУН, на жаль, не сприяв консолідації національно-визвольних сил напередодні війни і визвольної акції. Ця розпорошеність не піднімала авторитету націоналістів в очах німецького керівництва. Національно-визвольні сили не являли собою серйозної сили, з якою німці могли б і мусили б рахуватися.

Ще в серпні 1939 року А. Мельник погодився сформувати у Чехословаччині невеликий український загін з 200 чоловік, який би заклав основу повстання українців у Польщі. Але ігри Гітлера з Москвою з метою пошити Сталіна в «дурні», примусили абвер переорієнтуватися, а Розенберга - вжити заходів. Після підписання пакту Берлін-Москва до Берліна, як свідчать німецькі архіви, викликали керівників Андрія Мельника та Ріко Ярого і порадили не порушувати, до відповідного часу, питання незалежності України перед німецьким керівництвом. В той же час Сталін і ЦК вживають заходів щодо ліквідації лідерів ОУН і розвалу національно-визвольного руху. Цю роботу вони розпочали ще за рік до союзу з Гітлером. Свідченням тому *"Інформація із досьє на агента НКВС "Яценка". Звіт про виконання оперативного завдання.*

...Під час нашого перебування в Парижі Коновалець запросив мене відвідати разом з ним могилу Петлюри, який після розгрому частинами Червоної армії втік до столиці Франції, де в 1926 році був убитий. Коновалець боготворив цю людину, називаючи її "нашим прапором і найлюбимішим вождем". Він говорив, що пам'ять про Петлюру має бути збережена. Мені було приємно, що Коновалець бере мене з собою, та одна думка не давала мені спокою: на могилу під час відвідування мають класти квіти. Між тим мій гаманець був порожній, а нагадувати про такі дрібниці Коновальцю я не вважав за доцільне. Це б виглядало безтактним по відношенню до людини, яка займає таке високе становище, хоча по суті — клопотатися про квіти в даному випадку належало йому, а не мені. Що робити? Весь час по дорозі на кладовище мене гризла ця думка.

Ми пройшли через все кладовище і зупинилися перед досить скромним надгробком на могилі Петлюри. Коновалець перехрестився, я за його прикладом перехрестився теж. Деякий час ми стояли мовчки, потім я витяг з кишені носову хустку і загорнув у неї жменю землі з могили.

- Що ти робиш?! — вигукнув Коновалець.

- Цю землю з могили Петлюри я відвезу на Україну, — відповів я, — ми в його пам'ять посадимо дерево і будемо його берегти і вирощувати для нащадків. Коновалець був у захваті. Він обняв мене, поцілував і похвалив за цю чудову ідею. Після цього наша дружба ще більше зміцніла..."

Ось так підступно влазили в душу українця агенти Сталіна і більшовиків-комуністів, аби одержати змогу ліквідувати вождів українського національно-визвольного руху.

Коновальця буде вбито за рік до того, як Сталін вступить у зговір з фашистами, і Москва звинуватить в цьому абвер Німеччини. В процесі розслідування з'явилися документи, які показували, як радянська влада, забравши у народу України хліб під час голоду 1933-34 рр. і продавши цей хліб за кордон за валюту, потім тринькала ці гроші на розваги своїх терористів. До речі, вбивця Коновальця, одержавши три тисячі доларів на виконання завдання, зустрівшись зі своєю дружиною Еммою в Парижі, гарно розважався на Монмартрі...

Для того щоб перемогти більшовицький Радянський Союз, Німеччині необхідно було відірвати від СРСР Україну, тому намагалися підживрювати національно-визвольний рух. Керівництво ж національно-визвольних сил вважало, що коли Німеччина встряне у війну з СРСР, Україна має скористатися винятковим випадком і проголосити свою незалежність, поставивши німців перед фактом.

У такій міжнародній ситуації ОУН Бандери вирішила поєднати всі українські сили й угруповання, щоб підготуватися до відповідального моменту в історії України. Після попередніх переговорів в середині червня вони скликали нараду українських політичних діячів, приналежних до всіх течій, за винятком ОУН Мельника, яка відмовилася брати участь у цій ініціативі.

Трагічна помилка Андрія Мельника стане кривавою для України. Партійна розпорошеність національно-визвольних сил призведе до фатальних помилок і невиправданих жертв.

Тоді ж нарада завершилась створенням координаційного центру Українського національного комітету, керівництво яким було довірено генералу Всеволодові Петріву, який перебував у Празі. Першим заступником став В. Горбовий, юрист за фахом, який фактично і стане тимчасовим головою.

А за місяць до цього до рейхсканцелярії надійшов меморандум ОУН Мельника, в якому роз'яснювалося, що завдання цієї організації - відновлення незалежної і суверенної Української держави.

ОУН Бандери, в свою чергу, завершила працю над своїм меморандумом до німецького уряду за тиждень до початку німецько-радянської війни. Але меморандум був переданий у рейхсканцелярію тільки 23 червня 1941 року, на другий день після початку військового вторгнення. У ньому ОУН Бандери висловлювала переконання, що вирішення українського питання повинно відповідати українським інтересам, і що тільки в цьому разі воно принесе користь і Німеччині. Проте німецькі інтереси не повинні переважати над інтересами України. В меморандумі було сказано, що якщо навіть німецькі війська спочатку зустрінуть як визволителів, то «це ставлення може скоро змінитися, якщо Німеччина увійде на Україну без наміру відновлення української держави».

Ситуація війни між СРСР і Німеччиною вимагала об'єднання всіх сил, що боролися за волю України. Виходило ж навпаки — два крила ОУН не мали ні спільної тактики, ні спільної стратегії визвольної боротьби, до того ж ці групи ніяк не хотіли йти на компроміси. Ось що свідчить провідний керівник північної похідної групи на Київ, член проводу ОУН(р) Микола Климишин: "Неділя 22 червня 1941 року була прекрасним, погідним днем. У Кракові всі телефонічні апарати, що їх ми мали в своєму розпорядженні, були зайняті. Почалася війна! Війна! Повідомляли одні одних. І всі члени ОУН в еміграції зразу перейшли на похідний стан, їхні наплечники вже давно були готові, напрям для кожного визначений, завдання відомі. Ще тільки була трудність з переходом кордону.

Перші зв'язкові звітують з прикордонних теренів: десь коло 4.00 год. вистрілили німецькі гармати, ще вдень націлені на важливі прикордонні об'єкти на совєтському боці. В той самий момент у бистрі води Сяну і Бугу шубовснули гумові човни, які перевозили німецькі авангардні відділи. Всі мости зайняті та щільно обставлені протилетунськими відділами. На тих річках появилися нашвидкоруч побудовані допоміжні мости. Кілька наших членів уже попали на кордоні до рук німецької польової жандармерії за те, що заскоро хотіли вертатися з еміграції додому.

Після чотирьох днів хід подій виглядав приблизно так: ті, які мали завдання у Львові, знайшли спосіб перейти кордон швидким маршем - одні пішли, інші поїхали роверами або підводами. Уранці 30-го червня до Львова вмаршурував курінь ДУН під командою Романа Шухевича.

Рівнозначно з передніми відділами Середньої Похідної групи прибули до Львова Ярослав Старух, Ярослав Стецько та інші, які негайно повідомили про все, що було потрібне для проголошення державного акту. Ще цього самого дня все було готове, щоб виконати найважливіший наказ Степана Бандери. Були скликані Національні збори українців, на яких проголошено відновлення української держави.

Зайнята нашими людьми радіостанція, названа іменем Євгена Коновальця, послала в простори історичне повідомлення українському народові і всьому світові, що "Волею Українського народу Організація українських націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує відновлення Української держави, за яку поклали свої голови цілі покоління найкращих синів України".

Далі буде

Слава Стецько

"...ХАЙ ЗАБУДЕТЬСЯ МОЄ ІМ'Я, АЛЕ ХАЙ ЖИВЕ ВІЧНО УКРАЇНА"

АВТОБІОГРАФІЧНИЙ НАРИС

Народилася я 14 травня 1920 року в селі Романівці Теребовлянського повіту на Тернопільщині. Батьки були селянами, яких большевики, коли прийшли на Західні землі, назвали "куркулями", а тому навіть до колгоспу не прийняли. Мама моя, Юлія Домбровська із сусідньої з Романівкою Струсівської Слобідки, вийшла заміж дуже молодою - було їй щось п'ятнадцять років - за Йосипа Музику, старшого за неї років на десять. Народили вони шістьох дітей, з яких молодші за мене були сестри Ольга (на три роки) і Марійка та брат Петрусь, а старші - сестричка Стефанія та Михайло, який належав до Організації Українських Націоналістів (ОУН), а пізніше, в роки воєнні, гейби зник: так і не знаю, чи пішов до Української Повстанської Армії і скоро загинув, що не було сліду, чи пішов десь на фронт, - жодних відомостей ми не мали. Не відомо, як він помер і яка його смерть була. Ми взагалі якийсь час мали сумніви: може, десь живий. Я розпитувала, шукала, навіть об'яву до часопису в Англії давала, але все даремно… Петро ж був лікарем-дантистом у Бучачу. Дуже хотів побачитися зі мною, він так планував, що виїде до Відня, якщо вже буде можна їздити за радянський кордон, а я приїду із Мюнхена, де проживала, і ми там, у Відні, зустрінемося. Але, на жаль, не дожив: серцевий напад. Немає вже й сестричок: Стефа померла в Польщі, бо її чоловік жив у тих землях, де колишні латинники мешкали, а їх тоді не перебирали - хто був поляк, хто українець римсько-католицького обряду - всіх виселяли до Польщі. Першим вислали її чоловіка, а вона після смерті Сталіна дістала дозвіл на возз'єднання родини і з синочком поїхала до нього, до Польщі. Там і поховали. А ось Марійку, наймолодшу, я перевезла з Польщі до себе, в Мюнхен, і там жила вона, але померла також… А іншої рідні по світу розкидано! Звичайна доля пересічної української родини.

Я знала діда і бабу по матері, ми часто бачилися, тому що була родина частинно латинською, а вони, як відомо, свята справляють скорше, то ми приїжджали святкувати спочатку до них, у Слобідку, там багато було ще нашої рідні, а вони відвідували нас на греко-католицькі свята… То я бачила, пригадую собі, діда, бабу… Баба до нас приходила. Натомість не пам'ятаю ані матері, ані тата мого батька, хоч жили вони в Романівці. Була така легенда, що батьків дідо прийшов зі Східної України, приніс мішок грошей (а то майже неможливо було), ну і купив панщину - тоді можна було купити поле. За той великий шмат землі, що він придбав для себе, його навіть прозвали "Басистим". Багатий - отже, "басистий". Те поле стало таким придомком для мого батька, діда і цілої моєї родини. Про те, що дідо був зі Сходу, свідчив і той факт, що тоді не видно було, щоб його родина була десь тут, у Галичині.

Коли на Великій Україні був голод, то приїздили до нас звідти люди, і мої батьки їм помагали багато, бо в Галичині ще можливо було жити. Вони йшли до нас пішки, різними шляхами потрапляли до галицьких сіл… Батька дуже поважали: і священик, і вчителі, і взагалі всі селяни. Як хтось мав якийсь спір між собою, приходили до нього радитися, і він допомагав вирішувати їхні проблеми. Завжди ставав на бік покривдженого. Та й до того обирали його головою Братства при церкві, бо вони з мамою дуже побожні були. А коли будували греко-католицьку церкву в Романівці, батько очолив комітет з її будівництва. У тридцять дев'ятому чи сороковому році червоні хотіли його вислати на Сибір, але тоді все село вступилося, не дали люди. Так він і помер у Романівці. Біля того храму, на церковному цвинтарі, його й поховали в 1964 році, поблизу двох моїх стрийків та інших заслужених для громади людей. Під час відвідин рідного села я приходжу на його могилку: там є хрест, є написи і знимочка на гробничці. Татові було вісімдесят два роки, а ось матуся залишила світ зовсім передчасно: дуже переймалася тим, що брат пропав, а я до УПА пішла.

Ганна - Євгенія (Слава Стецько) – стоїть; сидять: її мама Юлія і тато Йосип, у нього на руках сестра пані Слави - Оля; за ними стоять родичі. 1927- 1928 рр.

Я з дитинства дуже хотіла, між іншим, побачити Східну Україну. Страшенно хотіла! Пригадую собі, як ще до гімназії, коли ходила до народної школи, взяла сестричку Олю, і ми пішли з Романівки дивитися на вимріяний Схід. Мені, може, десять рочків, а Ольга - молодша від мене на три роки. Ми рушили дивитися на Східну Україну, вийшли до якоїсь річки, але на другім її боці нічого видно не було. Нічогісінько! А подолали ж десь зо двадцять кілометрів, бо йшли цілий день, втомилися. Коли нас знайшли селяни на полі, то ми вже сиділи дуже перевтомлені. Відвезли нас додому. А потім ми вже довго не вибиралися, так що не скоро мені довелося побачити наш Схід.

З батьками ж ми їздили на ярмарки до Теребовлі, нашого повітового міста. Щонайменше раз на рік ми всією родиною йшли до Зарваниці, там відбувався відпуст: у цьому селі (нині воно містечко) з'явилася Матір Божа. Йшли пішки більше як двадцять кілометрів, там переночовували, були на службі Божій цілий день, брали участь у всіх відправах, а ввечері верталися додому. Ось такі найдальші мандрівки.

Страшенно подобалося мені читати. У нашому селі росла велика тополя, і ми, діти, на неї лазили, "облаштовували" кожен собі гілку й читали, писали поезії та малювали. Ми взагалі дружно жили, досі пам'ятаю своїх подруг у Романівці - доньку нашого священика Любу, сестер Ганнусю та Зосю Бойчук, з родини тих самих Бойчуків, які заснували славетну мистецьку школу. Тепер у Романівці стоятимуть їхні художні скульптури. Мене запрошують на відкриття, але не вдасться поїхати… Недалеко від нас, через межу, мешкала моя стриєчна сестра Геня, з якою ми разом ходили до школи. А десь у п'ятдесят другому році у Вінніпегу я зустріла Любу Балько з мого села!

Сільські діти не мають багато забав чи якихось інших веселих речей, а в мені з дитинства прокинулися організаційні здібності, повсякчасно щось вигадувала і квапилася втілити свої думки в життя, то чому б не додати трохи радості? Отже, хоч і мала була, а намагалася робити в селі такі собі "театри": збирала таких, як сама, дітей, розбивала їх на малі групи, щось там ми розучували, а потім робили таку собі сцену в стодолі. Я приносила з хати простирадла, розвішувала, і в суботу та неділю ми показували вистави. Аж раз на Різдвяні свята організовувала вертеп, а Пастушком у ньому, за моїм наміром, повинна бути молодша сестричка. І був той Пастушок, за сценарієм вертепу, - бідний, погано вдягнутий, тож я не дозволяла Олі нічого теплого вдягати, і була вона в такій тонесенькій піжамці. Ну і, звичайно, перестудилася й надвечір дістала страшну температуру. Мене не били, але насварили сильно, а я весь час молилася, щоби Оля не вмерла, дуже хотіла, щоби моя сестра вийшла з тієї біди. Дякувати Богові, її вилікували, а я собі те затямила на все життя…

Сільські дітлахи були завжди активні на Великодні свята. На Різдво постійно колядували, щедрували. А поза тим ми вечорами ходили гуртом і співали. Співали так, що село ціле дзвеніло… Взагалі сільська молодь дуже любила спів! Звичайно, я також.

Я мала нахили до організації різних вистав, декламування, і це помітили пізніше в гімназії: висилали на суботу-неділю до навколишніх сіл проводити вечори в читальнях "Просвіти". Я діставала книжки й читала місцевим хлопцям та дівчатам, і ми там грали, бавилися. Пам'ятаю, що як від'їжджала, то за мною страшенно плакали, що їду, а я обіцяла повернутися через деякий час. Так що я займалася суспільно-громадською роботою, не свідома того, що це так називається. Ніхто мене не закликав до того, але я дуже любила бути з молоддю, любила постійно щось організовувати - чи то виставу, чи вертеп, чи читальню, а колись навіть хор збирала. Я сама тоді записалася до дитячого хору, і дуже полюбляла репетиції, їх атмосферу. Згадую, що одного разу, коли захворіла, і батьки мене не пускали з хати, казали, оскільки хвора, то мушу лежати, я наполегливо доводила мамі, що все не так, що я здорова і маю бігти на пробу. На що мати відповіла: "Ну то я зараз випробую, чи ти здорова. Мий начиння! Помиєш - тоді насправді здорова, підеш на пробу"… Світ крутився, я ледве стояла біля того посуду, але таки помила все. Не хотіла признатися, що недуга, так кортіло на репетицію. Такі-то були часи...

Літературний запис здійснив Дмитро Куделя

Далі буде

Календар українського націоналіста

5 квітня 1782 р. – відмінено кріпацтво в Галичині.
5 квітня 1992 р. – вийшов Указ Президента України про створення Військово-Морських Сил України.
5 квітня 1882 р. – народився В'ячеслав Липинський, ідеолог консерватизму.
7 квітня - Благовіщення Пресвятої Богородиці.
7 квітня – Всесвітній день здоров'я.
8 квітня 1874 р. – народився Михайло Коссак, український композитор і диригент.
8-9 квітня 1928 р. – у Празі відбулася друга Конференція Українських Націоналістів.
11 квітня - Міжнародний день визволення в'язнів фашистських концтаборів.

Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**

Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08**
e-mail: **nacija@mail333.com**
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: **01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61**

Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ № 7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Баглій Борис	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!